

SÖKAREN

Nr 8 1966 Årgång 3

Lösnummerpris 1: 80 (inkl. oms.)

MARTINUS

Av Nils Kalén

Den kände engelske författaren H. G. Wells skrev en gång en berättelse om "de blindas rike". Han låter där en seende man från ett främmande land uppleva sällsamma äventyr hos detta folk, där synsinnet var något helt okänt. Det var svårt eller omöjligt för honom att göra sig trodd bland de blinda, när han berättade för dem om sol, himmel och andra märkliga ting, vars existens han tack vare sin ofattbara förmåga kände väl till. Han blev mottagen med hån och misstänksamhet och måste slutligen fly ur landet.

Jag vet inte om författaren önskat lägga någon djupare mening i sin fascinerande berättelse. Men den kan mycket väl tagas som en liknelse på allmänmänskliga förhållanden. Hur svårt har det inte alltid varit för andligt högt utvecklade, i djupare bemärkelse "seende" människor, att göra sig förstådda och trodda bland sina samtida, när de redogjort för de andliga verkligheter som de tack vare sin "synförmåga" varit förtrogna med. Och hur svårt har det å andra sidan inte varit för den stora "blinda" massan att fatta deras budskap. Mänskligheten har alltid behövt lång tid på sig för att växa ifatt dem.

Bland denna tidskrifts läsare finns säkert många som hört talas om den danske tänkaren och gudsmannen Martinus, vars namn eljest är tämligen okänt i såväl Sverige som världen i övrigt. Ja, trots ett intensivt författarskap under många decennier är han vid 76 års ålder t. o. m. i sitt eget hemland alltjämt föga känd hos den stora allmänheten. Om Martinus gäller i högsta grad detta, att han är långt före sina

samtida när det gäller andlig utveckling och uppfattningsförmåga. Han skriver för ett fåtal i vår tid, hans böcker riktar sig främst till framtidens folk.

Vem är då denne man, vars budskap så djupt gripit och engagerat dem som kunnat ta del av det?

Martinus Thomsen är i bästa mening en man av folket. Han föddes den 11 augusti 1890 i Vendsyssel i norra Jylland, där hans barndom förflöt under anspråkslösa förhållanden. Hans skolgång inskränkte sig till några få terminer i hemmabyens enkla varannandagsskola. Tolv år gammal tog han tjänst som herdepojke och vid aderton började han utbilda sig till mejerist, ett vanligt yrke i det boskapsrika Danmark.

Det gyllene elddopet.

När Martinus var i trettioårsåldern, inträffade en händelse i hans liv som helt skulle ändra hans levnadsbana och som blev upptakten till hans verksamhet som andlig förkunnare. Han hade en andlig ljusuppenbarelse av en så oerhörd styrka och intensitet att han till en början var liksom helt lamslagen. Ljusupplevelsen formade sig till en Kristusgestalt som kom honom allt närmare för att till slut träda in i

och förena sig med hans eget väsen. — I en liten bok, "Kring min missions födelse" — den enda han skrivit om sig själv — har han sedermera skildrat denna händelse som "det gyllene elddopet", där han undfick sitt ständiga "kosmiska medvetande".

"Även om den överjordiska upplevelsen måste upphöra, kom jag dock aldrig mera helt tillbaka till den fysiska världen", skriver han. "Det hade skett en förvandling i mitt väsen. Jag hade fötts i en ny värld, hade blivit medveten i en ny kropp. Och från det ögonblicket var den värld, som ligger hinsides alla fysiska företeelser, permanent inlemmad i mitt dagsmedvetande. Det gyllene ljuset hade kvarlämnat mig i ett tillstånd av medveten odödlighet och med förmåga att se, att endast livet existerar och att mörker och lidande endast är kamouflerad kärlek och att Guds väsen är närvarande i allt och alla."

Före denna tidpunkt hade Martinus varit helt ovetande om allt som hör samman med begreppet "andliga realiteter". Han skriver: "Jag kände varken till odödlighet eller återfödelse. Jag kände varken ödets lagar eller djurens sanna identitet. Jag visste intet om kärlekens auktoritet och skapelsens

INNEHÅLL:

Nils Kalén:

Martinus 1

Norman Vincent Peale:

Trons magi 6

Donald Harrington:

Det var kvällen efter jul ... 8

Wolf Messing:

Tankeläsare 14

Nya böcker 16

verkliga mysterium, hade ännu inte haft någon som helst realistisk upplevelse av gudomens personliga närhet i min egen ande. Jag var religiöst sett ett helt oskrivet blad. Att jag ända till mogen ålder kunnat förbli så intakt berodde på den i detta fall lyckliga omständigheten, att mitt öde inte i ett enda fall fört mig i beröring med någon religiös bok eller sekt utöver vad som ingick i folkkyrkans barnundervisning. Icke desto mindre var jag djupt religiös och hyste en innerlig kärlek till Gud. Jag kan ej fysiskt erinra mig någon dag, då jag icke bett till Gud. Men denna min religiositet var min hemlighet, min helgedom. Jesus var mitt högsta ideal och rättesnöre. I alla tvivel och betänkligheter brukade jag ställa mig frågan: Vad skulle Jesus ha gjort i en situation som denna? Och alltid kom svaret omedelbart. Inom bråkdelen av en sekund visste jag, hur Jesus skulle handlat. Och detta förde mig fram till Fadern, fram till Guds närhet. Genom att följa denna gudomliga vägledning, som sålunda blev mig given i varje situation, kom jag obesmittad, oskadd och befriad genom alla svårigheter, frestelser och fallgropar, vilka måste passeras av varje jordisk människa som från moderlivet träder in i världen."

Han berättar vidare, hur det för hans vänner och närstående blev till ett synligt faktum, "att en upplysningens undergörande kraft helt kan uppfylla en okunnig människa så att hon, alldeles oberoende av böcker eller andras vetande eller forskning, blir till en kapacitet i livets högsta visdom, vetande, fakta eller religiös upplysning".

Författare, föredragshållare, symboltecknare.

Martinus kände starkt en kallelse att till sina medmänniskor föra ut den kosmiska kunskap som nu låg öppen för honom, och från sitt tillbakadragna liv på ett mejerikontor måste han träda fram inför offentligheten, först som författare, sedan också som föredragshållare. År 1932 utgav han, med vänner ekonomiska bistånd, första bandet av sitt huvudarbete, "Livets bok", och när detta verks sjunde och sista band hade utkommit år 1960, omfattade det omkring 3.000 sidor. Jämsides med "Livets bok" har Martinus ut-

givit en mängd små och stora skrifter i andliga och kosmologiska ämnen. Hans senaste större arbete är "Det evige verdensbillede" — "Den eviga världsbilden" — varav tredje bandet är under utgivning.

Martinus författarskap kan bl. a. sägas utgöra en andlig "kartläggning" av hela kosmos. Då han därvid ofta måste röra sig med begrepp och skeenden, som är nya eller obekanta för läsaren och därför svåra att beskriva och förklara, resp. svåra att förstå, kom han tidigt på tanken att med hjälp av symboliska illustrationer göra innehållet lättare fattbart. Så tillkom så småningom hans stora symbolverk med kosmologiska planscher, där varje färg och figur har sin givna betydelse. För var och en som vill tränga djupare in i kosmologin och den andliga vetenskapen har dessa symboler varit till stor nytta som vägvisare och förebyggare av missuppfattningar. Tillsammans med texten har de för all framtid givit en klar och otvetydig fixering åt Martinus' världsbild.

En andlig rörelse men inget "samfund".

Kring Martinus samlade sig snart en liten skara intresserade, som lyssnade till hans förkunnelser och bildade små studiekretsar kring hans skrifter. År 1935 grundades den semesterkoloni vid Klint utanför Nyköping på Själlands nordkust, som sedan skulle växa ut till **Kosmos ferieby**, en stor fritidsanläggning för intresserade i Martinus' arbete. I denna idylliska sommarstad med föredragssal, bibliotek, vegetarisk restaurang och rika inkvarteringsmöjligheter i radhus och småvillor hålls under somrarna kurser och föredragsserier i en trivsam och rogivande miljö, och hit samlas intresserade från hela Norden men även från långt avlägsna länder — Martinus budskap har vunnit gehör såväl i Indien och Japan som i den västliga världen. År 1943 upprättas **Martinus Institut** i Köpenhamn, och detta blir i fortsättningen verksamhetens huvudcentrum med studielokaler, bokförlag och korrespondensavdelning. — I Sverige finns ett litet sommarcentrum för Martinusarbetet, nämligen **Kosmos feriehem** på Billingen vid Varnhem i Västergötland, varvid ytterligare en verksamhets-

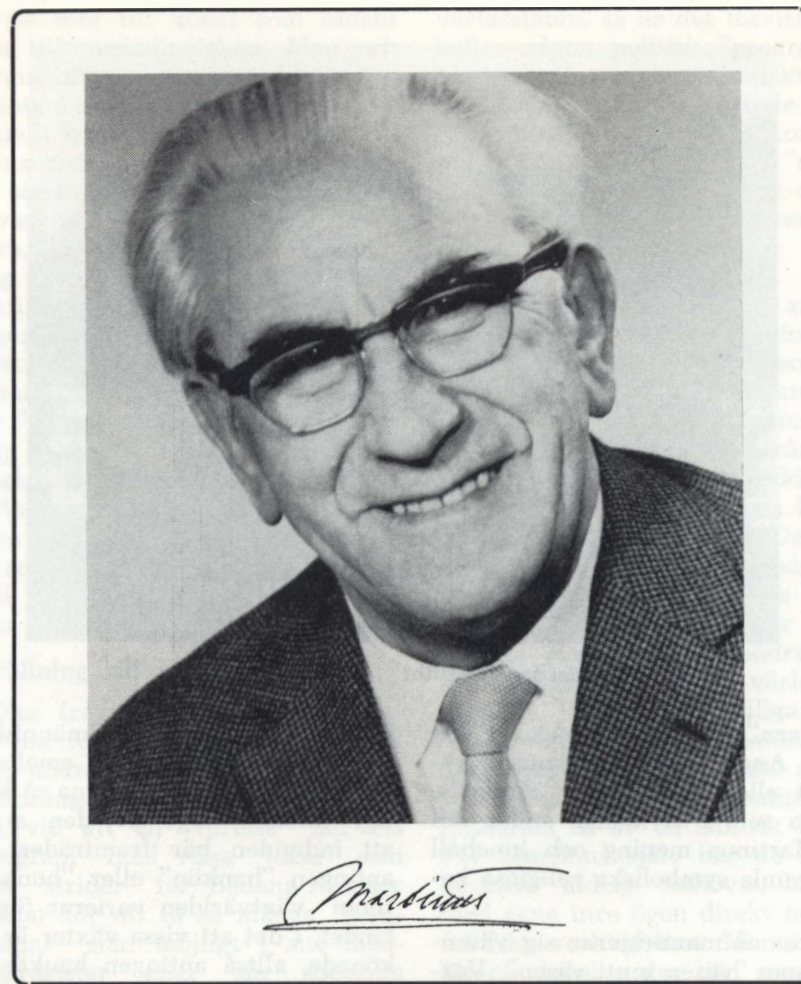
central f. n. är i vardande på Lidingö.

Det bör i detta sammanhang framhållas, att det inte existerar någon förening eller sammanslutning som arbetar för tankarnas spridning. Även om man på sätt och vis kan tala om en "Martinus-rörelse", nämligen som en andlig gemenskap eller känsla av samhörighet bland likaintresserade, så finns det inte något "samfund", ingenting som man kan bli "medlem" av. Martinus' budskap står öppet för alla och envar. Han har själv bestämt avvisat tanken på att skapa ett "förbund". Ett sådant skulle genast ge rörelsen en sektersk anstrykning och lätt ge upphov till fanatism, vilket man absolut vill undvika. Icke heller är innehållet i Martinus' förkunnelser sådant, att det skulle kunna inneslutas i ett sektväsens trånga skrankor. Martinus för inte fram några dogmer eller trosförklar, kring hans förkunnelser hålls inga "gudstjänster" eller "andakter". Martinus sätter inte upp några förbud eller levnadsregler. Även om han visar på den högsta moralens väg såsom vår enda framkomliga utvecklingsväg, så är han helt medveten om moralbegreppets relativitet. Martinus moraliserar inte, han analyserar. Och han konstaterar. Han visar oss, hurdana förhållandena verkligen är, varför de är sådana, varför vi är sådana vi är, vad vi kan göra för att lära känna oss själva, ta reda på var vi befinner oss i vår eviga utveckling och så finna en väg genom livet.

Kosmologi och andlig vetenskap.

Att inom ramen för en tidningsartikel ge en sammanfattning av Martinus' förkunnelser låter sig inte göra — den är alltför omfattande. Men låt mig i korthet beröra några viktiga områden som Martinus grundligt penetrerat i sitt författarskap och sin föredragsverksamhet.

Man skulle kunna kalla Martinus' kosmologi för en utvecklingslära, eftersom begreppet **utveckling** löper som en röd tråd genom hela hans tankevärld. Men den är något oändligt mycket mera än den kända biologiska evolutionsläran (vilken utan svårighet men med vissa korrigeringar kan placeras in i Martinuskosmologin). Den är utan tvekan den största, mest vittomfattande evolutionsteori som överhuvud taget manifesterats. Teori? Ja, för oss vanliga dödliga måste den stan-

na vid att vara en teori, men en teori, vars sanning vi i våra bästa stunder intuitivt kan ana eller logiskt sluta oss till. För upphovsmanen själv är det fråga om **skådad verklighet**.

Allt liv är för Martinus evigt, har alltid existerat och skall alltid existera, och något annat än liv existerar ej. "Döden" finns bara som "en tänkt motsats" till livet.

Allt liv, alla levande varelser, passerar under sin eviga vandring genom **utvecklingszoner**. Av dessa är vi genom vårt liv på jorden väl förtrogna med de fyra som benämnas **mineralriket** (kristallernas värld), **växtriket**, **djurriket** och **människoriket**, varvid är att märka att Martinus räknar den jordiska människan såsom allttjämt i stort sett tillhörande djurriket men på väg mot "det riktiga människoriket". Efter genomgången av dessa fyra zoner fortsätter det levande väsendet sin vandring genom andliga riken, först det som fått namnet **visdomsriket** och därefter "**den gudomliga världen**", där utvecklingen når sin höjdpunkt. En sådan utvecklingscykel omfattar givetvis omätliga eoner av tid.

Enligt "lagen om hunger och mättnad" kommer det levande väsendet efter vistelsen i de höga andliga världarna att åter söka sig tillbaka till det hårda motståndets värld och "nedstiger" så igen i materien, begynner på nytt sin vandring genom mineral-, växt- och djurriket etc., men denna gång i en högre "utvecklingsspiral". Livet kretsar alltså evigt genom dessa sex "riken", men inte i "cirkel" utan i ständigt större och större "spiral"er.

Kosmos är uppbyggt av de sex s. k. grundenergierna, motsvarande de nämnda sex utvecklingszonerna. Samtliga sex energier är städse närvarande i olika kombinationer hos allt levande: en av energierna befinner sig hos det levande väsendet (och något annat än levande väsen existerar alltså ej) i kulmination, två av dem är i tilltagande, två i avtagande samt en latent. De sex grundenergierna är: **instinktenergin** (som kulminerar hos väsen tillhörande växtriket), **tyngd- eller explosionsenergin** (djurriket), **känslenergin** (det riktiga människoriket), **intelligensenergin** (visdomsriket), **intuitionsenergin** (den gudom-

liga världen) samt **minnesenergin** (salighetsriket eller mineralriket). Alla energierna vilar slutligen i den sjunde: **moderenergin**.

Hos djuret befinner sig alltså tyngd- eller explosionsenergin i kulmination, medan minne och instinkt är i avtagande, känsla och intelligens i tilltagande samt intuitionen latent. I den mån djuret, inbegripet den vanliga jordiska människan, utvecklas till "riktig människa", tilltar känslenergin (som då går mot kulmen) och intelligensenergin, samtidigt som tyngdenergin börjar avta. Instinkten avtar ytterligare och intuitionen börjar "vakna" ur sitt latenta läge, varvid minnet i stället reduceras till latens.

Reinkarnation, öde, kosmiskt skydd.

Reinkarnationsprincipen är hos Martinus mycket klart utformad och ingår som en ofrånkomlig del i det stora kosmologiska sammanhanget. Först när väsendet nått den grad av fullkomning som är avsikten med dess liv i materiens — motståndets — värld och ett återfödande inte längre skulle ha någon funktion att fylla, upphör det — för att en gång återupptas i "nästa spiral" när väsendet, som nämnt, på nytt söker sig bort från den andliga världen.

I samband med reinkarnationsprincipen klarlägger Martinus frågan om vårt "öde". Var och en skapar själv sitt öde. Vi är således alltid i sista hand själva orsaken till allt som möter oss i livet av valgång och glädje, av lidande och sorg. "Vad människan sår det skall hon ock skörda." Det goda eller onda vi gör, är energivågor som vi sänder ut och som förr eller senare (i detta livet eller i ett kommande) vänder tillbaka till oss. Ingen är alltså martyr, ingen lider oförskyllt, och vi kan inte slippa ifrån vårt lidande, förrän vi helt lärt oss att ej förorsaka andra varelser lidande — tills vi "betalt den yttersta skärven". Denna livets lag kan förefalla hård men är uttryck för alla högsta kärlek. Lidandet — liksom allt annat — är meningsfyllt och avsett att befördra vår utveckling. För Martinus existerar inte i egentlig mening något "ont", endast "gott". Det vi kallar "ont", har han gett benämningen "det obehagligt goda".

Har vi en gång äntligen lärt oss vår läxa, d. v. s. kommit så långt, att vi under inga förhållanden skul-

UNDER TIDEN SOM DE INDOKTRINERADES TÄNKAR STELT LÖPER I VANDA BANOR, VÄNTAR SANNINGEN TÄLMODIGT PÅ SIN TUR.

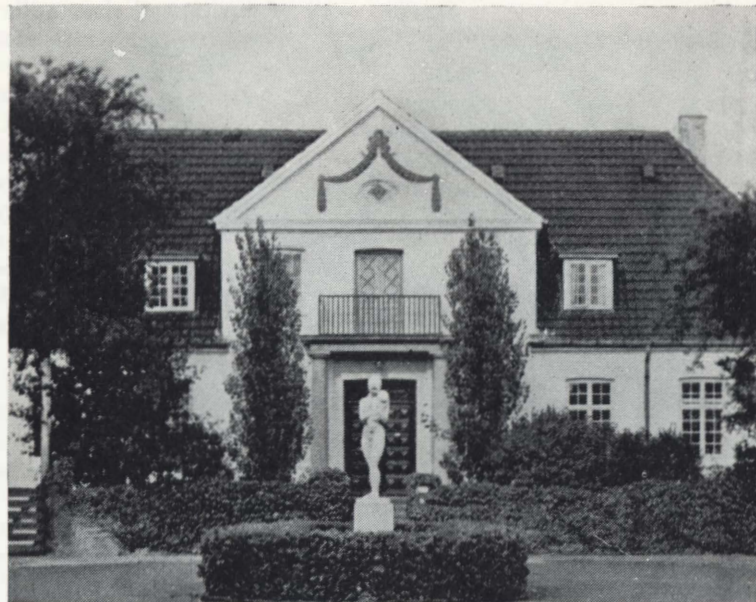
le "nännas" att förorsaka en annan varelse lidande, då är vi också själva befriade från lidandet, då har vi ett "kosmiskt skydd", det enda säkra skydd som finns i vår farofyllda värld.

Här ligger en farlig tankegång nära till hands — som Martinus också varnar för — nämligen att man inte skulle behöva hjälpa eller undsätta dem som lider eller lindra nöden för de nödställda, eftersom var och en ju blott lider "vad hans gärningar är värda" och man inte bör gripa in i det gudomliga skeendet. En sådan "underlåtenhetssynd" vore tecken på djup kärlekslöshet, som även den formar vår "karma", sänder ut energier som förr eller senare återvänder till sitt upphov. Inte bara vårt eget lidande utan också andras lidande, som vi möter på vår vandring genom världen, ingår i den gudomliga planen med vårt liv. Martinus' förkunnelse andas den högsta kärlek till hela skapelsen och därmed även den största förståelse och medkänsla för lidandet.

Ofta citerar Martinus bibeln, särskilt liknelser och uttalanden av Jesus. Han placerar in mycket av bibelns andliga gods i dess rätta kosmiska sammanhang, och den uppmärksamme läsaren får i många stycken en helt ny syn på bibliska berättelser och Jesusord. Sådant som tidigare föreföll dunkelt eller obegripligt blir klart och förståeligt. Sådant som man trott sig helt förstå, visar sig ha en mycket djupare innebörd än man kunnat ana, perspektiven vidgas.

Det levande väsendets struktur.

Det levande väsendet utgör enligt Martinus en **treenig princip** (det tecknas därför alltid i symbolerna som en triangel) och de tre "sidorna" av detta väsen ger han beteckningarna X 1, X 2 och X 3. Själva väsens kärnan, X 1, kan inte ges några attribut eller egenskaper. Om den kan man ingenting säga utöver detta att den är "något som är" — den finns, har alltid funnits och skall alltid finnas. Till denna väsens kärna är av evighet knuten en "skaparförmåga", X 2. Och genom denna skaparförmåga manifesterar sig väsendet ständigt i en "skapelse", X 3. Varje livsenhet — och något annat än livsenheter existerar ej — är alltså **treenig**, på en gång: skapare, skaparförmåga och det skapta. Sådan är också gudomens "struktur": på en gång skapare

Martinus institut i Köpenhamn.

("Fadern"), skaparförmåga ("den helige Ande") och det skapade väsendet eller gudasonen ("Sonen"). I detta som i så många andra fall ger Martinus mening och innehåll åt urgamla symboliska religiösa begrepp.

I kosmos manifesterar sig väsendena som "väsen inuti väsen". Varje väsen är en livsenhet, uppbyggd av andra livsenheter. Människan är alltså en sådan livsenhet, vilken manifesterar sig såsom sammansatt av mindre livsenheter: kroppens olika organ (som alltså är levande väsen i "en lägre utvecklingsspiral"). Dessa i sin tur är uppbyggda av ännu mindre livsenheter: cellerna — och dessa är uppbyggda av molekyler, och så vidare nedåt i mikrokosmos. Å andra sidan utgör människan "organ" eller "celler" i den större livsenheten "jordklotet", som alltså är att betrakta som en levande varelse i "en högre utvecklingsspiral". Och jordklotet ingår som "organ" i livsenheten "solsystemet", som ingår i "vintergatan" och så vidare uppåt i makrokosmos. Allt är liv inuti liv.

Det sexuella mysteriet.

Stor uppmärksamhet ägnar Martinus åt "det sexuella mysteriet". Hans analyser av den kosmiska urkraften — "den högsta elden" som han kallar den — är synnerligen djupgående och tangerar de yttre gränserna för jordmännisklig fattningsförmåga. Från kosmisk synpunkt är alla varelser **tvåpolsväsen**, vilket betyder att de har en maskulin och en feminin "pol". Hos vä-

sen på djurens och jordmänniskornas utvecklingsnivå är emellertid den ena av de båda polerna så kraftigt tillbakaträngd av den andra, att individen här framträder som antingen "hankön" eller "honkön". Inom växtvärlden varierar förhållandet, i det att vissa växter är enkönade, alltså antingen hankön eller honkön, medan andra har kvar sin tvåkönsstruktur, är "samkönade".

Det är just bland djuren samt jordmänniskorna i dessas tidigare utvecklingsskedet som könsåtskillnaden (den ena polens dominans och den andras degeneration) är som störst och dragningen mellan könen därför är som starkast. Endast i gemenskap med ett väsen av motsatt kön (varvid spänningsförhållandet mellan de båda polerna kan komma till utlösning) uppleves livets högsta höjder inom denna utvecklingszon, vilken därför fått namnet "de lyckliga äktenskapens zon". Men det är också inom detta område som "tyngd- eller explosionsenergin" kulminerar och yttrar sig som ett våldsamt äganderättsbegär till den sexuella partnern, utpräglad egoism, svartsjuka, hat och förtryck. Under den fortsatta utvecklingen mot "det riktiga människoriket" sker en gradvis utjämning: den feminina polen hos mannen växer och den maskulina avtar, medan förhållandet är tvärtom hos kvinnan. Våldsmentaliteten får vika för humanism och fredlig samlevnad, den våldsamma parningsdriften och svartsjukan avtar till förmån för en vidgad verklig kär-

lek — inte till könet som sådant utan till medmänniskan. Man och kvinna blir i detta utvecklingsskedet inte i samma grad som tidigare sexuellt beroende av varandra. Nutidens civiliserade människa befinner sig i ett övergångsstadium, hon är varken helt djur eller helt människa, hon är likt sfinxen en blandning av dem båda. Som "en sårad flykting mellan tvenne riken" befinner hon sig i "de olyckliga äktenskapens zon". "Den riktiga människan", som alltså inte ännu tillhör "denna världen" men som en gång skall komma, är inte en utpräglad "man" eller en utpräglad "kvinna" utan — "människa". Martinus analyser av dessa problem ger ny relief åt Jesusordet om att man "vid uppståndelsen" inte tar till äkta.

Inställning till andra rörelser.

Ofta frågas vad Martinus-rörelsen har för inställning till den ena eller andra ideella riktningen eller åskådningen i vår tid. Man är ju van vid att en "rörelse" har ett "program" med vissa "idéer" som man "strider" för. Sådana rörelser arbetar för att få så många "medlemmar" som möjligt i sitt medlemsregister eller sin speciella åsiktsfälla. Martinus är dock helt medveten om att varje individ är olik varje annan individ och att det i längden inte går att göra upp gemensamma levnadsmönster för individer på skilda utvecklingsgrader. Det är helt naturligt, att Martinus själv är — exempelvis — vegetarian; att han inte dödar djur; att han tar avstånd från vivisektion och annan grymhet; att han inte använder alkohol eller tobak; att hans inställning till omvärlden är helt pacifistisk. Det är också ganska naturligt, att var och en som läst, hört och förstått Martinus, själv efter bästa förmåga söker följa honom på dessa områden i den mån han utvecklingsmässigt är mogen därtill. Men några normer för vårt levnadssätt har Martinus alltså inte ställt upp. Han visar oss vägen men han förödmer ingen som inte går den vägen, han "kämpar" inte för vissa idéer, han "predikar" inte vare sig vegetarism, absolutism, pacifism eller någon annan "-ism". Han vet, att ingen människa kan tvinga på sig en livsstil som hon ännu inte är mogen för. Mognaden och därmed livsförändringen måste komma inifrån.

När Martinus i några fängslande kapitel skisserar upp den framtida

världsstaten, så är det förvisso inte heller någon **politisk** "programförklaring". Det är den kosmiskt seendes vision av ett kommande fredsrrike, befolkat av människor som under sin utveckling blivit "mätta" på krig, våld, kamp och hat och nu förverkligar sin längtan efter fred, frid och verklig kärlek.

När jag här gjort en del axplock bland de ämnen som Martinus utförligt behandlar i stora bokvolymer, föreligger ju risken att läsaren uppfattar det hela som torra spekulationer. Lösryckta från varandra som några kringströdda puselbitar verkar detaljerna kanske för många besynnerliga. Den som har möjligheter att sätta sig in i Martinus' världsbild i dess helhet skall emellertid finna, hur exakt bitarna passar in i varandra. Han skall fångas av denna världsbilds absoluta logik och oändliga skönhet. Det bör om igen betonas, att denna kosmologi och denna andliga vetenskap inte är någonting som funderats ut av en snillrik hjärna. För Martinus själv har de logiska bevisen aldrig behövts, han ser med egna inre ögon direkt in i den faktiska verkligheten. Men till sina läsares ledning ger han sina skrifter en förståndsmässig, logisk uppläggning. Han vill få läsarna att använda sin logiska tankeförmåga, inte bara trosförmåga acceptera vad han har att säga. En gång skall vi alla, såsom "riktiga människor", få kosmiskt medvetande, själva bli direktseende. Vi varken kan eller bör gå några genvägar med hjälp av konstlade medel. Endast genom att gradvis utveckla vår kärleksförmåga skall vi sakta närma oss det riktiga människoriket. Men tack vare Martinus' vägledning kan vi redan nu, genom vår växande känsla och intelligens och vår gryende intuition, sluta oss till en högre verklighet. Även om vi lever i "de blindas rike", kan vi ana det kommande ljuset.

Anm. Sökaren vill i en serie presentera olika religionsformer, filosofier och vismän. I nr 2 i år (som tyvärr är slut) skrev Sverre Holmsen om »Baha'i — den globala erans världsreligion» och i nr 3 gav Ulf Ringström en introduktion till Bo Yin Ra's läror. I kommande nummer skall det bli nya artiklar i serien, hoppas vi. Avsikten är inte att framhäva vissa tankar framför andra utan blott att informera. De som skriver, gör det »inifrån»; de är inte kritiker eller »utomstående intresserade» utan personer som upplever det skildrade som riktigt och betydelsefullt.

Red.

Böcker av MARTINUS

Till svenska har hittills följande böcker blivit översatta (samtliga inbundna i blå klot eller skinnimitation):

Kosmiska lektioner	13: 50
Logik	25: —
Livets bok, band I	35: —
Kring min missions födelse ..	7: —
Mellan två världsepoker	7: —
Julevangeliet	7: —
Påsk	7: —
Den fullkomliga födan	7: —
Bönens mysterium	7: —
Vad är sanning? (Pappband) ..	4: —

Dessutom lagerför vi följande böcker i danska original:	
Livets Bog, band I—VII	45: —
Menneskeheden og verdensbilledet	9: —
Den længst levende afgud ..	9: —
Bisættelse	11: —
Kosmisk bevidsthed & Mental suverænitet	8: —
Omkring mine kosmiske analyser & Vejen till indvielse & Gavekultur	8: —
Menneskehedens skæbne	9: —
Livets vej & Mentale fængsler	6: —
De levende væseners udødelighed & Andsvidenskabens nødvendighed	6: —
Hinsides dødsfrygten & Det psykiske tempel m. fl.	6: —

Till

HÅLSANS FÖRLAG

LINKÖPING 3

Sänd mig följande böcker av Martinus samt komplett förteckning över Edra övriga böcker.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Namn:

Adress:

.....

.....

Trons magi

(Forts. fr. föreg. nr.)

Det finns en bok av en framstående kanadensisk kemist, som jag haft på mitt nattduksbord under, tror jag, tio års tid och som jag ofta tar fram och läser i. Den har titeln LET GO AND LET GOD (ungefär: låt gå — med Guds hjälp!). Man skulle inte tro att en framstående kemist har skrivit en bok i detta ämne, eller hur? Men den här har gjort det. Hans namn var Albert E. Cliffe. Han var näringskemist, en av de främsta i Kanada. Han var också en mycket religiös man och ledde en stor bibelklass i Toronto. "Som kemist", skriver han, "har jag tilltro till vetenskapen, och jag kan bevisa det varje dag. Det salt som vi använder så ofta, består av två dödliga gifter; kombinerade på ett särskilt sätt, ger de upphov till ett nyttigt ämne som är ett absolut livsvillkor för var och en av oss. Detta är magin i tron på kemins lagar." Och han sammanfattar sin syn på tron i dessa ord: "Jag är ingen teolog, och jag har ingen önskan att studera ortodox teologi vid något universitet. Jag tror enkelt att Gud är min Fader och att jag är Hans son och att mitt medvetande är en del av Hans gudomliga medvetande — och med denna trons magi kan jag komma i samklang med hans storslagna medvetande när jag det än önskar, och genom att göra så och tro så, kan jag få svaret på vilket som helst problem som jag ställs inför."

Han fortsätter med att säga: "Vad du får ut av religionen beror helt och hållet på dig själv. Du kan göra din tro till en "superatomisk dynamo" eller du kan göra den till en rutinsak utan några framsteg. Du kan bli helad just nu, och helandet kan börja när som helst, hur allvarligt ditt tillstånd än kan synas dig, om du gör dig av med din fruktan och ger Gud Hans rättmätiga plats i ditt liv."

"Hur kan du ha råd att avvisa denne man, Jesus Kristus, när du var dag i ditt liv ser vad tro på Honom kan åstadkomma? Denne Kristus blev verklighet för mig för många år sedan, och den frihet från smärta, sjukdom och fruktan som jag erfarit under åren sedan dess, är vad jag i dag försöker erbjuda dig med dessa ord som me-

dium. Vad Han har gjort för mig, vad Han har gett mig, är Han villig att ge dig, om du vill försöka praktisera trons magi, förtröstans magi."

Jag säger dig på grundval av Bibelns auktoritet och mänsklig erfarenhet att vilka dina problem, dina svårigheter eller nederlag än må vara, så finns det tillräcklig kraft i trons magi för att övervinna vilka som helst av dem, om du vill tro, ty "allt förmår den som tror". Och du kan tro, om du vill överlämna ditt liv åt Honom. Trons magi utgör stimulans till ett underbart kraftflöde. Kristendom är en springbrunn av kraft — den största kraften i universum. Bibeln är en bok om kraft, kraftens teknik, kraftens formler. Jesus sade efter sin uppståndelse till sina lärjungar: "När den Helige Ande har kommit över er, skall ni undfå kraft." Det var den kristna trons början, ett löfte om kraft.

Hur mycket kraft har du? Lever du av ett stort flöde av kraft eller av några ynkliga små droppar? Äger du en stor forsande flod av kraft eller bara en liten bäck som bär dig genom en del men svinger dig i annat? Lagen om krafttillförsel är ett stort begrepp. Och den erbjudes åt vem som helst som vill praktisera trons magi.

Detta betyder inte att du kommer att bli rik. Kristendomen har inte tillkommit för att göra dig rik. Kristendomen är inte intresserad av om du är rik eller inte. Bibeln säger: "Giv åt vågorna ditt bröd: och du skall återfinna det i sinom tid." Alla dina behov skall bli tillfredsställda om du praktiserar trons magi.

För inte så länge sedan hade jag förmånen att få tala till tolv tusen studenter vid Brigham Young University i Utah. Detta universitet står under mormonkyrkans beskydd, och dess president är en dynamisk man vid namn Ernest L. Wilkinson, en förutvarande advokat. Mr. Wilkinson har författat en liten skrift om givande av tionde, och vi diskuterade tillsammans det ämnet. Han säger: "Jag har funnit att den väg som öppnar kraftflödet, är givandet." Bibeln säger: "Samla eder alla tionden i skattkammaren... och visa mig nu, sade här-

skarornas Gud, om jag inte kommer att öppna himmelens fönster för dig och välsigna dig, så att det inte skall finnas rum nog att ta emot allt." Mr. Wilkinson håller före att de visa människorna är de som tror detta och som tillämpar denna sin tro. Och han berättar om en man i Grand Rapids som tillverkade möbler.

Denne man, som gjorde affärer enligt vanliga metoder, kom i svårigheter och blev praktiskt taget tillintetgjord. Han kunde rädda fabriken, men hans kredit var mycket liten. Bankerna ville inte låna honom pengar. Emellertid hade han några vänner, som av känslökäl lånade honom så mycket att han kunde börja på nytt. Men han sade till sig själv: "På något sätt går saker och ting mig ur händerna. Jag har inte vad som erfordras för att lyckas med något. Det är något som brister hos mig."

Så började han bedja och läsa Bibeln, och han fick idén om tiondegivande — att ge tio procent av ens inkomst och tid till Herren. Så när han var färdig att på nytt sätta igång med sin fabrik på grundval av en ytterst liten kredit, gick han in på sitt kontor, föll på knä och sade till Herren: "Herre, denna plan, sådan den är, är Din. Jag accepterar Dig nu som min partner, och jag vill ge de första tio procenten under all återstod av mitt liv till Dig."

Han började att tillverka möbler igen, och han fortsatte att ge bort en del av sina pengar, och som han gav, kom mer pengar åter till honom. Så blev hans kredit bättre, eftersom han uppnådde bättre resultat, och bankerna började låna honom pengar. De var förbryllade, eftersom av de pengar som de lånade honom, använde han en del i sin verksamhet, men en del av dem gav han bort. De sa: "Detta är inte praktiskt." Men hans affär växte, och han blev till välsignelse för andra människor.

Så som du giver, vinner du åter, inte endast ekonomiskt utan i fråga om alla livets mera kostbara välsignelser. Den grundläggande andliga lagen i universum, vilken demonstrerades av Jesus Kristus som gav sitt liv, är att välsignelser kommer av att man uppger sig själv. Kan du tro detta? Har du vad som fordras för att tro det? Om du kan tro det, är allting möjligt.

(Forts. på sid. 13)

DEN BLINDA SKOLAN

I skolorna förekommer ingen karaktärsdanande verksamhet, värd namnet. Visdom, vänlighet, medkänsla, hjälpsamhet, själslig renhet, omtänksamhet rörande djuren, vägar till lycka och hälsa — intet av detta är honnörsord i den svenska skolan och har inte sin plats i något ämne. Personlighetens finare egenskaper har man inget intresse för. Skolan har i stort sett getts uppgiften att meddela kunskaper som eleven egoistiskt kan utnyttja för sin kommande karriär.

Som en följd av frånvaron av personlighetsdaning sprids busfasonerna i det moderna samhället, och de upphöjs även till kultur samtidigt som moral, dygd, hänsyn, takt, välgörenhet nedvärderas och ringaktas.

Ungdomen uppfostras till normlöshet och en "jag-gör-som-jag-själv-vill"-attityd. "Moraliserande" — dvs krav på ett bättre uppförande — nedsättes och ses som något avskryvligt i motsats till omoralen själv som gärna romantiseras.

Romantisering av busaktighet, omoral och brottslighet är ett feno-

Vår uttalade önskan att läsare skulle sända intressanta klipp till SÖKAREN har inte gått i uppfyllelse — en enda har skickat tidningsklipp: prenumerant Sven-Arthur Wiman i Salt Lake City, som vi tackar hjärtligt. — Men vi vill rikta vårt tack till de läsare som sänt intressanta utländska tidningar: Hans Lauritzen, Köpenhamn, Hans Ottander, Göteborg, Curt Liljenström, Eskilstuna, Sigrid Lindberg, Uppsala, Astrid Gilmark, Uppsala (som för rätt så länge sedan gav oss kännedom om Psychic News, som nu är vår främsta informationskälla) m. fl.

Kvaliteten på en tidning som SÖKAREN är i hög grad beroende av läsarnas insatser: med en uppslagsrik och entusiastisk läsekrets kan mycket uppnås, som eljest vore omöjligt.

Red. vill också uttrycka sin uppskattning över de ekonomiska bidragen och för brev som kommit. Det har inte varit möjligt att skriva till alla vänner, men alla gåvor värderas högt och samtliga brev blir genomlästa och noga begrundade.

Vis Vitae kan f. n. inte rekvideras från Radionisk Laboratorium i Köpenhamn. Vi får hänvisa intresserade till »The Lodge», Brantridge Forest, Balcombe, Sussex, England. Se SÖKAREN nr 1, 1966, sid. 14!

men i tiden. Det syns bl. a. i filmen. Av den mängd amoraliska filmer som nu går över biodukarna har den som skriver detta, inte sett mycket. Men han har sett några, t. ex. "Ormen". I denna film görs det romantik och fascination kring en buses och brottslings liv, medan hygglighet och försagdhet (det underförstås) trampas ned. Inte en nyans ens av moral och vett. Det erotiska dras ned på lägsta mentala nivå och människan framställs som en själlös driftsvarelse. (Detta av penningbegär och busaktighet.)

Ungdomen tar intryck av detta; det är den personlighetsdanande verksamhet som den blir föremål för.

RYTMOSCOPE

ger Er 6 månaders personlig biorytmisk information och avslöjar Era »goda och dåliga dagar». Biorytmisk information har blivit en viktig rådgivande faktor för alla som vill planlägga sin verksamhet och t. ex. välja lämpligt datum för alla betydelsefulla handlingar. Rytmoscope beställes från YLINENPATENTS, Frejgatan 13, Stockholm Ö. Meddela födelsedag, månad, år. Postförskott kr. 12:95.

För de okoncentrerade är livet en lång rad av störningar och hinder. De skyller hindren på yttre ting. Därför är nybörjare i yoga benägna att tro att deras förhållanden är särskilt svåra.

En man bad abboten i ett kloster, beläget utanför en stad, att han skulle få komma varje veckoslut för att meditera där, eftersom det i hans hem i staden var ständiga störningar och larmet från gatan avbröt hans meditation. "Ja, Ni får gärna komma", sade abboten, "men det blir fortfarande störningar."

Mannen kom nästa veckoslut, och på eftermiddagen gick han helt ensam in i den stora meditationshallen. Det var fullständigt tyst och kallt där; det fanns endast en liten bild av visdomens Bodhisattva i den ena änden med en slinga från brinnande rökelse framför. I halvmörkrets frid kände han att nerverna slappades av och han satte sig tillrätta för att försöka gå in i meditationen. Efter en kort tid kändes stället nästan alltför stilla; han tyckte att han hörde ett svagt ljud och öppnade ögonen en smula. Han lade märke till rökelseslingan och började undra över varför röken alltid stiger uppåt. Så lade han märke till doften av rökelsen, som var mycket finare än rökelsen i templet i närheten av hans eget hem. Han funderade så över hur mycket den kunde kosta och tänkte: "Om den inte är för dyr (och de får nog rabatt här för att de köper så mycket) skulle jag kanske kunna köpa något av dem för inköpspris — när allt kommer omkring är de andligt inställda människor och inte intresserade av förtjänst, och så kunde jag sälja den till prästen i vårt eget tempel och tjäna litet själv." Gong-gongen ljöd och han blev klar över att hans meditationstid var till ända. Han gick raka vägen till abboten, bugade sig och sade: "Jag förstår, störningarna kommer inifrån. Från och med nu skall jag sitta i meditation i mitt eget hem. Får jag be Er ge mig Er välsignelse." Abboten välsignade honom och han återvände hem.

Hari Prasad Shastri.

Från Yoga-bladet, tidsskrift för Yoga og Vedanta, redaktion Cort Adelersgade 7, København K, Danmark.)

MOT ÅRGÅNG 4

Tyvärr har det på grund av tidsbrist endast varit möjligt att ge ut åtta nummer 1966. De två nr som återstår av 1966 års prenumerationstermin, skall utkomma under 1967. De numreras 1 och 2, 1967. Förnyelse av prenumeration kan ske redan nu, men inbetalningskort utsändes först med nr 2, 1967.

Prenumerationsavgiften har måst höjas, så att helårsprenumeranterna nu betalar 2:— pr nr (mot 1:75 tidigare). Det är nödvändigt att följa med i prisutvecklingen för att verksamheten inte skall bindas av brist på medel. En höjning av omsättningsskatten skedde vid mitten av 1965, och det har ju påverkat alla priser, så att omkostnaderna stigit. Ett SÖKAREN-nummer kostar nu ca 2300 kr i framställning, när alla utgifter inräknats. Vi hoppas att läsarna skall ha förståelse för vår prishöjning.

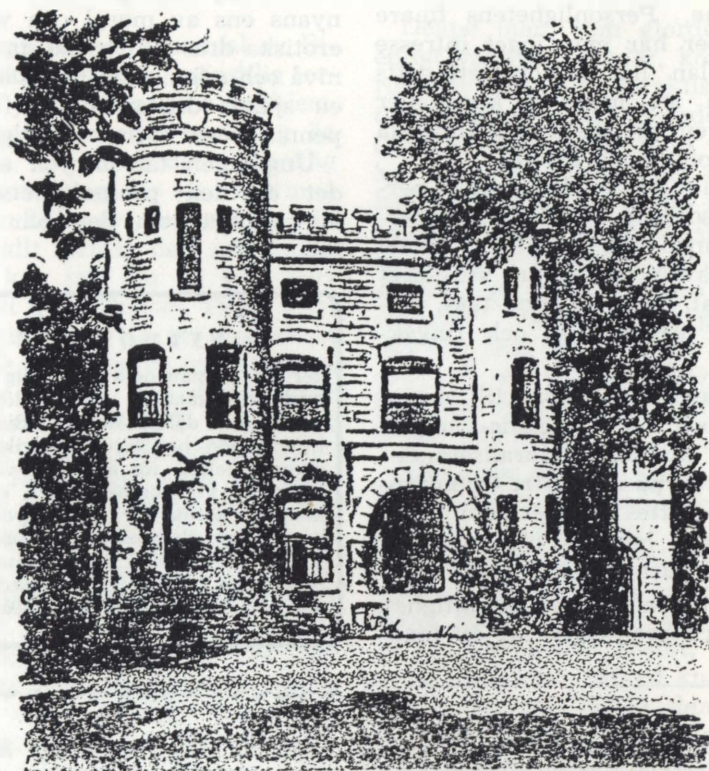
De bästa jul- och nyårshälsningar!

Red.

DET VAR KVÄLLEN EFTER JUL

EN SANN JULHISTORIA

Av Dr. Donald Harrington

Det hände för åtskilliga år sedan i den avlägsna staden Chicago, vilken är belägen på den vackra sjön Michigans oroliga strand. Vår familj levde på den tiden i ett trolskt och underbart gammalt stenslott med torn och tinnar och sexton stora rum i utkanten av staden. Denna stenmassa hade köpts av medlemmar av vår kyrka för missionsändamål i den nya kommunen. Huset var storslaget. Det var ritat med ett irländskt slott som förebild och innehöll hundratals vinklar och vrår; det gick rykten om hemliga trappor, begravda skatter och våldsam död!

I det stora vardagsrummet som hörde till pastorns bostad på andra våningen, fanns en märklig eldstad. Väggarna var av gjutjärn, golvet av tegel. På eldstadens bakvägg fanns en väldig bild av djävulen, stående rak med en eldgaffel i handen och ilsket stirrande ned i flammorna, som slickade hans kropp, när vi gjorde upp eld. Det var i detta rum det hände, som jag nu skall berätta om.

Det var kvällen efter julhelgen. Julmaten var för länge sedan uppäten och smält. De presenter som inte passade hade återlämnats eller bytts ut. Tre fjärdedelar av leksakerna var allaredan klämda och brutna efter två dagars användning. Resten av familjens julklappar hade omsorgsfullt gömts undan utom räckhåll för karamellsmorda fingrar. Granen i sitt hörn var ljus och pyntad men nu, liksom en något för gammal balettflicka, nästan ur räkningen. De torra barren föll då och då ned på golvet. Ivern var över, och vår familj erfor den där efter-julenkänslan, som kommer till oss alla.

Min fru var borta; hon besökte ett av dessa oändliga möten som damer går till, när världen behöver frälsas. Jag till hälften satt, till hälften låg i min vilstol framför eldstaden.

Bordsservisen var diskad, barnen lagda i säng, och det underbara ögonblick inne, som endast en far och mor kan uppskatta, då lugn sänker sig över huset och det är

möjligt att koppla av och kalla sin själ sin egen. Elden sprakade livligt, och liksom för att dra uppmärksamheten till sig, sprätte den då och då en gnista på golvet, och sot som samlats framför djävulen, fattade eld åt vilket han rynkade ilsket på näsan. Allt var tyst och jag var lämnad ensam i det olustiga gamla huset med mina böcker, drömmar och tankar.

Jag kommer ihåg att boken som jag läste i, handlade om planeten Mars. Där beskrevs de förhållanden som rådde på vår främmande systerstjärna som går sin bana över det väldiga tomrummet på ett avstånd av ibland endast 55 miljoner km från vår jord.

Författaren trodde att liv på Mars är den enda tänkbara förklaringen till de mörka band, som kallas kanaler, vilka tydligt kan ses sträcka sig runtom himlakroppen. Mars är mycket varm och torr, sade han, och dessa kanaler måste vara omgivna av växtlighet. De kunde ha byggts endast av varelser med hög intelligens.

Det var här jag lade ihop boken

för att begrunda saken. Vad för sorts liv kunde under dessa förhållanden finnas på planetens yta, undrade jag. Hur annorlunda måste det inte vara mot på jorden. Skulle vi människor inte någon gång kunna tränga igenom det stora tomrummet i atombyggda raketor och besöka denna planet? Eller kunde marsinvånarna besöka oss? Hur skulle de se ut för våra mänskliga ögon, och hur skulle vi synas för dem?

Jag hade nätt och jämt lagt samman boken, då jag hörde dörren öppnas. Hallå, ropade jag och vände mig i stolen; jag förmodade att min fru hade återvänt från mötet. Men till min förvåning fann jag ingen där. Jag tittade mig omkring i rummet men upptäckte inte någon, och dörren var stängd. I det jag mumlade något för mig själv, satte jag mig tillbaka i stolen och skulle börja läsa igen, när håret började stå rätt upp och jag kände rysningar utefter ryggraden.

Instinktivt kände jag någon främmande varelse i rummet nära intill mig. Och jag hörde någon andas!

Förvånad reste jag mig från stolen och tittade mig förskräckt omkring, men jag såg ingen. Jag stod alldeles tyst, höll andan och lyssnade. Jag hörde mitt eget hjärta slå och hörde någons andetag.

Vem är det? skrek jag. Vem är där? Var är du? Då kom från mitt rum, i närheten av bordet, en röst, som var den egendomligaste jag någonsin hört, sprucken liksom ljudet av elden. Den talade på engelskt tungomål, bruten och ojordisk.

Här är jag, jordvarelse, sade rösten ovanför bordet. Du kan inte se mig, för jag är totalt osynlig för din synförmåga. Bli inte förskräckt. Jag skall inte göra dig illa.

Vad, på bordet! utropade jag. Hur stor är du? Vad vill du?

Enligt era mått är jag 10 tum lång, men det har ingen betydelse. Mina kamrater och jag är i färd med att återvända till vår hemplanet och rapportera över förhållandena på jorden. Vi har utvalt dig, som en delvis intelligent människa, att hjälpa oss med svaret på några särskilt besvärliga frågor så att vår rapport kan bli fullständig.

Hemplanet sade du. Var i all världen kommer du ifrån?

Från er jords fredliga systerplanet, den ni oriktigt kallar Mars. I nära ett år nu har tolv av oss bott osynliga bland er för att försöka förstå ert språk och era förhållanden. Vi råkar vara de första varelser som vågat resa genom de kalla rymderna och göra besök på andra planeter. Vi är utvalda av vår regering för att göra en undersökning av de varelser som bor på jorden och se efter om vi skulle önska reguljära förbindelser med dem. Vi kommer att avråda från det.

Men varför? frågade jag förvånad.

Varför? svarade han. Varför — därför att ni är så förskräckliga, våldsamma och så grymma. Vi på Mars är små varelser. Vi lever av våra hjärtan och tankar, inte genom vår styrka. Det finns ingen grund för vänskap mellan er och oss. Under alla förhållanden skall jag rapportera att allt pekar på att livet kommer att förstöras på jorden inom 100 år.

Mars skapelse, tiggde jag, tala mer! Tala om er planet och ert liv! Tala om hur ni ser på livet här! Och då började han den berättelse som jag nu skall relatera.

Ert land är vackert i jämförelse med vårt, sade han. Mars är torr och svår, mycket het halva året och kall den andra hälften. Vårt liv är en ständig kamp med vår omgivning. På vintern måste vi borra oss djupt in i planeten för att hålla oss varma, på sommaren för att hålla oss svala.

Ni människor är jättar jämförda med oss, fortsatte han, men era hjärnor är inte bra för ni handlar utan att tänka. Ni följer impulser och era värsta känslor. Ert tänkande är vilt och själviskt. När mina kamrater och jag först kom hit, kunde vi inte förstå att det fanns varelser som var så oförstående för livets storhet och skönhet, som ni är. I elva månader har vi studerat er, lärt oss ert språk och haft uppsikt över era institutioner. Nu skall vi resa hem för att avge rapport. Men vi är förvånade över en händelse som nyligen har inträffat och som har gjort oss förvirrade så att vi inte vet hur vi skall formulera vår rapport. I våra bekymmer har vi beslutat att bryta vår tystnad och närma oss någon människa som vill hjälpa oss att förstå.

Vad är det som du inte kan förstå? frågade jag. Kanske jag kan hjälpa dig så att du kan förstå.

Då svarade han. Vi hade alla arbetat hårt och iordningställt våra rapporter om människans liv och de jordiska samhällena. I mitten av den månad ni kallar november, tyckte vi att vi var färdiga att ge oss iväg. Vi hade beskrivit er människor som en olycklig och eländig hop, där var och en var så enkelriktad att det var omöjligt för honom att komma överens med sina grannar och ofta med sina vänner. Vi hade beskrivit er som varelser vilka ansåg själviskhet som naturens ordning. Ni tänkte bara på er själva och ansåg att andra skulle göra detsamma. Ifall någon skadade någon, försökte ni inte övervinna svårigheten på ett vettigt sätt utan bara slog tillbaka i blindo.

Vi tittade på ert ekonomiska liv och fann att det var uppbyggt på hänsynslös konkurrens och att det mesta av livets goda gick till de mäktiga, hänsynslösa och starka. Varje människa försökte om möjligt få den bästa platsen för sig själv. Vi såg era krig som pågår här och där på jorden, då tusentals dör för sina bröders händer.

Vi beskrev brådskan, knuffandet, den väldiga farten, de hårda orden,

de tusentals bilarna, svärandet som är så typiskt för ert vardagliga liv; och för att säga rent ut så rekommenderade vi att jorden skulle bli lämnad i fred under åtminstone hundra år i det vi räknade med att ni under den tiden skulle ha alldeles tillintetgjort er själva. Då kanske vi kunde tänka på kolonisation.

Det var omkring den första i den månad ni kallar december som vi förberedde oss för att fara hem och då vi lade märke till en egendomlig rörelse bland folket; det var något i görningen som oroade dem djupt. Och så stannade vi och avvaktade. Vi såg en underbar förändring som vi inte kan förstå. Först var det en allmän nervositet hos folket, som om de väntade på en stor och lycklig händelse. Vi började höra ett nytt ord. Jul! Jul! Det föreföll som om folket väntade på något som de högt älskade. De började att utsmycka sina hus och gator. Gröna träd sattes fram, vackert dekorerade. I stället för att dra ner rullgardinerna, drog man upp dem och satte ljus i fönstren för att glädja förbipasserande. Vi sökte efter en orsak men kunde inte finna någon.

Dessa själviska och självupptagna varelser som vi nyligen ansett hopplösa, slutade att tänka på sig själva och begynte tänka på andra. De började att i timmar besöka butiksdiskarna, där de valde ut kort och glada dekorationer. En del ritade särskilda teckningar och budskap för att glädja andra, nära och fjärran. Sedan adresserades och postades dessa, och när de stoppades i brevlådan, upplystes deras ansikten av en inre glädje och lycka som vi inte sett förut.

Och så började de söka efter gåvor, som var för vänner, förmodar jag, och för älskade, för folk som annars är bortglömda. De betalade stora summor för gåvor; somliga gjorde dem själva med mycken omsorg. De gjorde sig mycken möda när de slog in dem, i dekorerat papper och med små böner medsända. Och under hela denna tid då de gjorde av med pengar och förbrukade energi för andra, föreföll de mycket glada. Deras ansikten lyste, och deras röster klingade av skratt och vänlighet.

Och så omkring den tredje veckan i december, började de gladaste sånger att höras, och många människor deltog i sången, människor som sällan sjöng annars. Sångerna var glada och vackra, stilla natt,

änglar, vise män och ett underbart, nyfött barn. Bilhornen tystnade till förman för klockringningen och sångerna.

Slutligen, den tjugofjärde dagen i december, syntes nervositeten på höjdpunkten. Stora korgar fylldes med godsaker, delades ut till de fattiga och dittills bortglömda.

Stora industrier delade sin tjänst med arbetarna.

Kyrkorna fylldes av glada människor.

Vid midnatt blåstes eld upphör på många krigsskådeplatser, och en av våra spejare rapporterade att män som slagits med varandra, slutade att avfira kanonerna, liksom beordrade av en högre befälhavare än deras jordiska. De gick ut och mötte varandra i det bombförstörda ingenmansland, tog varandra i händerna och bjöd varandra på cigaretter och choklad.

Sedan kom den 25 december, kallad juldagen. Den glada julhälsningen var på allas läppar, både unga och gamla. Gåvor gavs och gåvor togs emot. Fiender förläts. Under hela dagen såg jag och mina kamrater inte annat än lyckliga, leende ansikten; vi såg ingen ofördragsamhet, ingen ilska, inga hårda ord, inga våldsamheter. Allt detta tycktes bero på den lycka som uppstått genom att de gav sig själva för andra.

Jordvarelse — vi marsinvånare kunde inte förstå. Vi hade aldrig förut sett något liknande, Vi skrek högt av glädje. Vi omfamnade varandra. Ty dessa stackars varelser,

som vi hade uppgett allt hopp om, hade upptäckt varandra, snabbt lärt sig värdet av att dela med varandra. De hade lärt sig att givande ger lycka även för givaren. Jordvarelse, vi böjde oss ned till jorden och tackade vår Gud för den underbara förändringen som inträtt i ert folks liv. Det var ett under! Över en natt hade den själviske blivit osjälvisk, den girige givmild, den grymme vänlig, den våldsamme fredsvän — utan någon synlig orsak alls.

Men — och nu blev hans ansikte långt, sorgset och allvarsamt — vi höll på att ändra vår rapport till regeringen med anledning av den stora förändring som skett, och då kom bud från våra observatörer att något förskräckligt hände; dagen efter jul förändrades människorna tillbaka till den självskhet, girighet och våldsamhet som hade besjälade dem förut. Undret hade försvunnit snabbare än det kommit. Alla leenden hade försvunnit från deras ansikten, sångerna från deras läppar. Kyrkklockorna slutade att ringa. Folkets ansikten blev hårda och färadade av egoism och girighet igen.

Hur kunde detta hända? Hur kunde ni varelser låta en sådan lycka försvinna, när ni en gång erfarit den? Det är den fråga som jag måste ha svar på innan jag kan återvända till Mars.

Och då, kära vänner, talade jag om svaret på frågan. Jag talade om varför vi människor firar julen, varför vi blir kärleksfulla och älskliga den tiden på året. Jag talade om

den lille pojken från Betlehem som hade växt upp till att bli en av de största lärare som vi någonsin känt. Jag talade om hans lära om kärleken som livets lag och hur han lärde människorna att älska även sina fiender, att förlåta dem som hade gjort dem orätt, och hur han själv hade varit ett exempel och förlåtit även dem som korsfäst honom för att dö.

Varje år den 25 december, sade jag, firar vi denne store mans födelsedag. Och på något vis kommer hans anda tillbaka över århundradena och väcker oss och griper våra hjärtan och gör oss mera lika honom enligt hans lära.

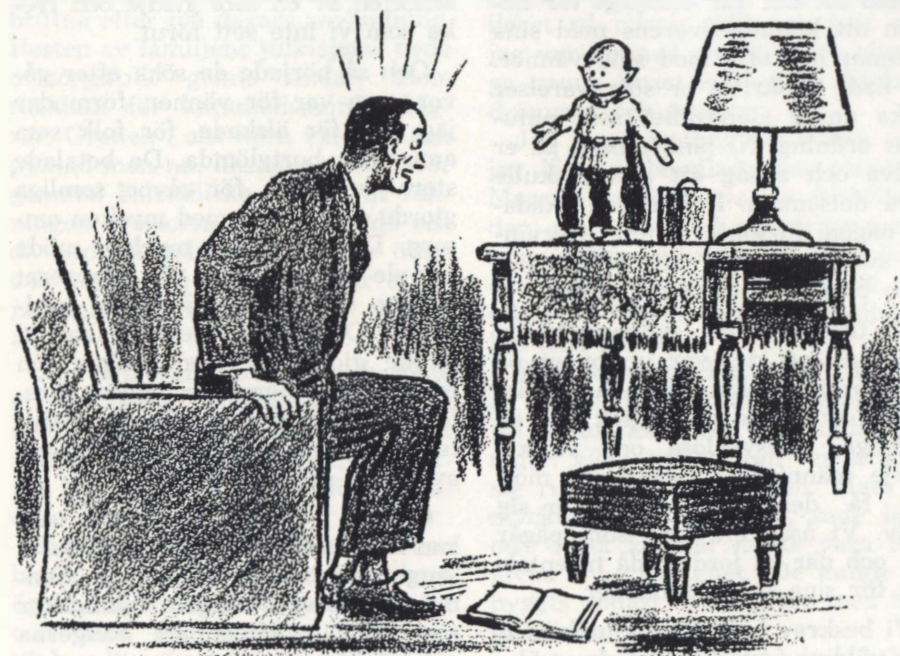
Varje år vid denna tid fyller kärlek våra hjärtan, och önskan att ge till andra härskar över oss, och vi blir förändrade. Vi börjar att lysa av lycka, och våra hjärtan känner mer glädje än de kan behålla. Under en enda dag är det verkligen fred på jorden och god vilja bland människorna. Ja, det är ett under.

Men det är ett tragiskt under, avbröt han mig häftigt. Förändringen är ett julunder. Återgången till det gamla är en jultragedi. Julens anda förändrar ert liv och gör det vackert, och om ni bara hade vanligt folkvett och hygglighet, så kunde ni leva med den andan i era hjärtan året igenom. Men vad gör ni? Är ni tacksamma och uppskattar denna anda? Nej! Ni ohelgar och fördärvar den lära som er stora lärare gett er. På dagen efter hans födelse deserterar och förnekar ni. Oh, ni är en trolös och rutten samling! Jag hörde honom stampa med foten, och hans röst hördes som ett skrik. Färväl jordvarelse! Må ni be er Gud att hjälpa er att inte längre förråda er lärare, er kung och er frälsning.

Och han hade försvunnit. Min bok hade fallit till golvet med en smäll. En stor gnista hade hoppat från eldstaden ut på mattan, och jag sprang upp för att släcka den. Då jag tittade på bordet, såg jag på den polerade ytan en ny skråma, och när jag tittade på julgranen och den lilla scenen under den med Maria, Josef och Barnet i krubban, såg jag långa bandändar som hade fallit ned på krubban och låg tvärs över barnets bröst i formen av ett kors.

Anm. Berättelsen är en språklig bearbetning av en översättning från engelskan av H. P. Möller.

I en djupare mening än den bokstavliga är väl historien sann.

VARIA

KARL MEKIS' BLUFF

Det var en man vid namn Karl Mekis, tidigare i Hitlers SS, som skrev en tefatsbok, "Planetmänniskor besöker vår jord", där han varnade världen för en kommande invasion från Venus — och talade om hur den enskilde skulle kunna överleva. Själv hade han utnämnts till venusiansk säkerhetskommisarie för jorden. Venusianerna skulle komma att förslava alla människor på jorden — utom dem han utvalde för att regera tillsammans med de venusianska mästarna. Mekis började med sin humbug i Österrike men flyttade sedan verksamheten till Santiago i Chile, där ett högkvarter upprättades.

Tusentals människor köpte specialutrustning för att kunna överleva invasionen; Mekis sålde även identitetskort, befattningar i den kommande jordiska Venus-republiken, och han gav mot penningersättning försäkringar om giftermål med erövrarna. Det uppges att han tjänade en summa motsvarande över en och en halv million svenska kronor och levde i lyx.

Han uppträdde på ett sätt som övertygade många, och det var i skräck för invasionen från rymden som hans troende slöt sig till honom och skänkte bort pengar.

När slutligen sydamerikanska anhängare började visa oro över att invasionen aldrig blev av, och anmälan gjordes till polisen, flyttade Mekis och hans medarbetare Franz Weber-Richter till Europa och slog sig ned i Rom. Men de behöll ändå greppet om sina offer i det de i brev förklarade att venusianerna beordrat dem att flytta högkvarteret till Europa. Mekis uppgav brevledes för de oroligt väntande att invasionen hade blivit fördröjd på grund av brist på medel hos den venusianska världsregeringen. Det behövdes fler frivilliga och mer pengar. "Sänd allt ni kan!" uppmanade Karl Mekis. Och pengar strömmade in.

Senare förklarade Mekis att den ytterligare fördröjningen av invasionen berodde på att ledaren för erövringsflottan plötsligt hade avlidit.

När bedragaren slutligen ställdes inför rätta i Österrike, vittnade fle-

ra tidigare anhängare mot honom. En ung flicka sade: "Jag bodde i hans hus och arbetade utan betalning för honom, eftersom han hade lovat mig en venusman efter invasionen."

Mekis vidhöll under hela rättegången att hans uppgifter var sanna. Han hotade domaren och sa att när erövrarna från Venus kommer, skulle han bli frisläppt och domaren dödad. Men domaren Braun beslöt sig för att ta risken. Han dömdes Mekis till fem års fängelse.

(Källa: National Enquirer)

CAI-RE-NOS FRÅN MARS

AP har meddelat från Rom enligt The Salt Lake Tribune den 9 juli att en man som kallar sig Cai-Re-Nos och säger att han är från planeten Mars, har anklagats för att ha sålt piller som skulle ge ätaren ett trehundraårigt liv. Bedragaren hade mött sina offer om natten på St. Petersplatsen.

Mannens namn var Patrizio Rinzazza, 23, en juris studerande. Han tog kontakt per telefon. Det kunde låta så här: "Jag är från den planeten ni kallar Mars. Vi kallar den M-Ser. Jag är Cai-Re-Nos. Mitt rymdskepp kraschade i Apenninerna då jag var på väg hem från ett besök på Venus och andra planeter i den astrala konfederationen."

MYSTISKA RYMDLJUS

Enligt UPI såg astronauterna John Young och Michael Collins i rymdfarkosten "Gemini 10" mystiska röda ljus i rymden. Sådana har förut observerats av Gemini 4-astronauterna McDivitt och White. Young meddelade ner till jorden att de såg två lysande föremål. "Jag tror inte det är stjärnor. De följer med oss." Han gissade att det var satelliter men gav ingen uppskattning av deras storlek eller avstånd från Gemini 10. Slutligen talade han om att de "bara försvann".

VÅR MAN HYNEK

The UFO Investigator (vars redaktör är major Donald E. Keyhoe) meddelar i augusti-septembernumret, 1966, att professor J. Allen Hynek, som i 18 år varit amerikanska

flygvapnets UFO-konsult, nu uppenbarligen har ändrat sin syn på UFO-problemet. Tidigare har han betraktat saken som någonting dumt och löjligt; nu framstår den för honom som "ett av århundradets största mysterier", och han ivrar för en noggrann vetenskaplig undersökning.

Dr. Hynek har funnit att mycket få rapporter kommer från "fantaster" och "dumma" men att många härstammar från pålitliga vittnen med god skolutbildning, vilka i allmänhet har betraktat UFO-rapporter som tomt prat tills de själva fått se UFO. Han understryker också att några av de bästa observationerna har gjorts av folk med vetenskaplig träning, bl. a. en del astronomer under det de betraktat stjärnhimlen genom sina teleskop.

Hynek har också märkt att det varit en höjdpunkt av UFO-rapporter under de senaste två åren. "Varje våg av iakttagelser lägger ytterligare en del oförklarade fall till dem vi förut har och som motstått alla förklaringsförsök med de metoder som vi för närvarande använder." Detta uttalande står i strid med flygvapnets officiella uppfattning att de har förklarat nästan alla fall under de senaste två åren och de flesta från tidigare år. Dr. Hynek meddelar också att flygvapnet i sina dokumentsamlingar har icke förklarade UFO-foton och radarobservationer (vilket vid upprepade tillfällen förnekats av olika talesmän för flygvapnet).

Man får räkna med att Hyneks nya attityd inte kommer att vara utan verkan på berörda amerikanska myndigheter. Det har också uppgetts i pressen att flygvapnet nu har börjat samarbete med Colorado-universitetet för lösning av UFO-gåtan.

UFOOna är fortfarande oidentifierade, understryker Hynek och tillägger att det alltså är en öppen fråga om de representerar en avancerad, utomjordisk teknik.

Det är Hyneks önskan att ett studium av UFO skall bli "respektabel" sysselsättning för vetenskapliga forskare.

UFO-HÄNDELSE I KANADA

SÖKAREN skulle helst vilja presentera intressanta svenska UFO-händelser, men av ekonomiska skäl har vi tills vidare fått avstå från att prenumerera på tidningsklipp och är därför hänvisade till ut-

ländska källor. UFO-tidskrifter i utlandet inför ju rapporter om en ganska stor mängd "fall"; följande är hämtat från **Saucer News**, det äldsta och ett av de mest välredigerade UFO-bladen i Amerika.

Kanadensisk pojke bränd av flygande tefat: Natten till den 26 mars, 1966, såg en 13-årig pojke vid namn Charles Cozens, från Hamilton, Ontario, Kanada, två märkliga "farkoster" landa på ett fält bakom en polisstation i ett bostadsområde i staden. Föremålen var mellan två och tre meter långa, över en meter breda och en meter höga. Det var en rad av röda, blå och gröna flämtande ljus runt vardera föremålet. Charles sa att de lyste upp gräset runtomkring sig och gav ifrån sig ett "surrande ljud".

Charles gick fram till ett av föremålen och rörde vid det. Det var hårt och slätt och tycktes vara av ungefär kroppstemperatur, eftersom det kändes varken varmt eller kallt för handen. En av tingesterna hade en antenn, vilken pojken rörde vid. När han gjorde detta, fick han en elektrisk stöt, och en meterhög elektrisk blixt sköt ut. Charles sprang sin väg i panik och tänkte bege sig till närmaste polisstation, men när han såg sig om, var föremålen borta. Eftersom han var rädd att poliserna inte skulle tro honom, fortsatte han hem och talade om händelsen för sina föräldrar.

Pojkens fader, James Cozens, ritare i Hamilton, tog sin son till doktorn ungefär 48 timmar senare. Doktorn behandlade Charles för en brännskada på handen, vilken tycktes vara orsakad av det landade föremålet.

Fadern säger att han utfrågade pojken noga och är övertygad om att han berättat sanningen. Det är även den kvinnliga tidningsreporter som skrev om saken i en ortstidning. Hon intervjuades per telefon i Long John Nebelprogrammet i radio flera veckor efteråt. Hon sa att hon alltid hade varit en tefats-skeptiker men att pojkens ärlighet och hans anseende att vara en pålitlig grabb gjort intryck på henne.

Natten efter Charles Cozens upplevelse såg Laverne Emery och hans broder Owen, tonåriga söner till en hamiltoningenjör, två föremål som liknade dem Charles hade sett. Av en kontroll som gjordes med det kanadensiska flyget, framgick att inget plan flög över Hamilton vid den tid då föremålen iakttoogs.

VETENSKAPLIG BORDDANS

I nr 43 av det engelska parapsykologiska sällskapet "Journal" redogör K. J. Batcheldor, en akademiker och yrkespsykolog, för ett studium av borddansfenomenet som han företagit tillsammans med några vänner. Deltagarna, som tidigare inte trott sig om att ha några parapsykiska krafter, satt kring ett bord med händerna ovanpå bordsskivan. Det var tillsammans 200 sammankomster. Under 120 av dessa var mr. W. G. Chick inte närvarande; dessa var helt negativa. Av de 80, där mr Chick deltog, var 70 positiva. Vid två tillfällen försökte mr. Chick ensam — utan resultat.

Man upplevde att bordet rörde sig över golvet, ställde sig på kant och även svävade i luften en liten bit över golvet, vid ett tillfälle ända till 20 sekunder.

Man erfor även sådana fenomen som att bordet stavade ord med bokstavssymboler som användes, att sittarnas stolar drogs tillbaka av okänd kraft; samt kalla luftdrag, ljusfenomen, apporter.

När man försökte trycka ned bordet, då det lyft sig, kände man ett motstånd, men det var möjligt att tvinga ned det.

Flera kontrollanordningar användes, och man försökte även att fotografera levitationerna. Man lyckades dock aldrig ta en bild av en fullständig levitation — däremot av ett tillfälle då bordet reste sig på kant med en av undersökarna sittande på det med sina fötter ovanför golvet. — Bordet leviterade mindre ofta, när man hade kamera på plats.

De bord som lyftes, vägde mellan 3,5 och 18 kg. Fenomenet tycks ha varit förknippat med mr. Chick. Fastän man inte misstänkte denne för fusk, inneslöt han vid något tillfälle i en plastpåse upp till midjan utan att detta påverkade fenomenet. Det var heller inte nödvändigt att mr. Chick hade sina händer på bordet. Det tycktes räcka med hans närvaro. — Att inte någon kunde "hjälpa" bordet med sina fötter, kontrollerades genom att allas fötter bands samman med varandra. Även händerna sammanbands samtidigt på motsvarande sätt.

Forskarna själva blev fullt övertygade om att borddans och levitationerna var äkta fenomen, men mr. Batcheldor skriver att det kan vara svårt eller omöjligt att med en

skriftlig redogörelse övertyga sådana personer som dittills har en annan uppfattning.

EN LÄKARES VITNESMÅL

"Jag har bevistat Alec Harris materialisationsseanser tillsammans med läkarkolleger utrustade med stetoskop och andra medicinska instrument. Jag har sett 20 fullständigt materialiserade figurer vid en och samma seans, från en man, 180 cm lång, till små babisar, som bars på armen. Vi mätte deras puls och andning. Vi till och med lyfte dem för att få reda på deras vikt."

Detta förbluffande uttalande gjorde läkaren Douglas Baker för en tid sedan inför en spiritualistisk församling. Han sade sig också tro på andeledare som kunde utföra psykisk kirurgi genom att avlägsna tumörer m. m.

Dr. Baker omtalade vidare att han mottagit den bästa undervisningen i sitt liv av en röst, som han hör inne i sitt huvud. "Vad den talar om för mig, betraktar jag som mer betydande än någonting som jag kan läsa i böcker."

(Källa: Psychic News, 23 Great Queen St., London W.C.2.)

HURRA FÖR PSI-FORSKNINGEN

Det är svårt att i hela historien om människans sökande efter kunskap finna någon motsvarighet till den kraftiga opposition och ofta föraktfullt avvisande attityd som förekom, när de första påståendena om ESP (utomsinnligen förnimmande) gjordes.

Och de kritiska attackerna, ofta grundade på fullständiga missuppfattningar, har fortsatt. Trots arbetet vid Duke University och andra parapsykologiska centra har existensen av ESP ännu inte fastställts som en realitet för mer än en liten minoritet forskare. Parapsykologin är ännu inte en accepterad vetenskapsgren. — Detta förhållande kan bero på att forskarna inte har kontroll över fenomenen, inte kan åstadkomma dem när de så önskar; de är i hög grad spontana och även beroende av bl. a. sinnesstämningar både hos experimentledare och försöksperson. Om förväntningarna är spända, har detta ofta en positiv verkan.

Men ESP förekommer. Parapsykologerna har visat att människan

inte uteslutande är en fysisk varelse — och betydelsen av den upptäckten kan omöjligt överdrivas. Det minsta den medför är att den ger stöd åt de instinktiva förhoppningar och föreställningar som funnits hos oräkneliga siare och mystiker, likaväl som hos vanliga människor, inom alla kulturer och religioner, från avlägsna tider fram till nu; det mesta som upptäckten kan medföra är att fullständigt raserar den grund av antaganden som en så stor del av den nutida vetenskapen är uppbyggd på. — Så låt oss stå upp och hurra för det parapsykologiska arbetet!

(Några synpunkter i en artikel i "Journal", fritt återgivna.)

ANDEN SVÄVAR

Astral projektion är så vanligt att var hundra person har varit med om det, säger enligt **Nottingham Evening News** dr. E. E. Bernard, en amerikansk psykolog vid North Carolina State University, som undersöker detta fenomen och själv har erfarit det. Dr. Bernard beskriver astral projektion som att ligga på en soffa och så stiga upp och se sin kropp fortfarande ligga där. När detta sker, kan medvetandet bli kvar i samma rum som kroppen, men det kan också förflyttas tusentals mil. Separationen mellan kropp och medvetande kan vara från några sekunder till några timmar. Dessa upplevelser är definitivt inte hallucinationer, säger dr. Bernard. Han är övertygad om att det förekommer att människor lämnar sin kropp och "flyter" iväg, ohindrade av fysiska barriärer och avstånd. Den som erfar detta, kan tro att han har avlidit och betraktar sin döda kropp.

(Källa: Psychic News)

DE FREITAS

Beträffande Lourival de Freitas större "visning" i London kan sägas att den var misslyckad. Ögonpatienten har fortfarande sin starr. (Men varifrån fick helaren det föremål, som laboratoriet uttalade var en lins till ett öga? Hade han det med sig, eller...?) Den andra patienten dog sex veckor efter de Freitas behandling. Det har framkommit att han hade magcancer och att läkarna endast gett honom ett par månader att leva. De Freitas tolk skall ha omtalat efteråt att

helaren ansåg sig inte ha lyckats helt med fallet och att mannen fortfarande var sjuk.

Något omdöme om de Freitas förmåga kan knappast ges efter endast två operationer och då hans arbete avbröts.

YNGVE FREIJ

Yngve Freij, förutvarande medredaktör i Galax och redaktör för Orion (båda tidskrifterna, som nu är nedlagda, utgavs av Malmö Interplanetariska Sällskap) sänder nu ut en ny tidskrift, "Grottan", organ för Sveriges Speleolog-Förbund, Box 12029, Malmö 12, där Freij är sekreterare. Speleologi är grottforskning — och grottkrypning. Ordförande i det nybildade förbundet är Leander Tell, Norrköping. — Yngve Freij har också startat ett bokförlag. Dess första utgåva är "Varför har kristendomen misslyckats?" av Anna-Lisa Helle. Detta är en omarbetning och utökning av de nio artiklar som tidigare varit införda i Brevcirkeln. Dessutom innehåller boken några ny-skrivna kapitel. Priset är 13:50. Freijs Förlag har adressen Box 12029, Malmö 12.

I Malmö finns ett postorderlånebibliotek bestående av böcker i de ämnen som Sökaren behandlar. Informationer lämnas av R. L. Lind, Fack 1209, Bromma 12.

TRONS MAGI

(Forts. fr. sid. 6)

Pröva det!

Bön: Vår himmelske Fader, vi vet att detta är en grundläggande, djupsinlig lag i det andliga universum, och vi vet att det andliga välver sig över det materiella universum, ty ytterst finns ingenting materiellt utan allting är en yttring av det andliga. Förläna oss vishet och förmåga att fatta denna lag, som styr kraftflödet, och att tillämpa i vårt liv trons magi, som fyller vår varelse med förundran och glädje. Genom Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

Norman Vincent Peale.

Anm. Predikningar scm Norman Vincent Peale har hållit, trycks och utges av **Foundation for Christian Living**, Pawling, New York. De sänds varje månad till tusentals människor världen runt. Flera böcker av Peale finns översatta till svenska.

Bok-julklappar

Morialand

av
Sverre Holmsen

är en efterlängtat nytgåva av en berömd bok! Den internationellt kände författaren skildrar, hur han efter ett skeppsbrott utanför nordafrikanska kusten hamnar i Tanger, utblottad på allt. Här har han tillfälle att fördjupa sig i Morernas land. Han upptäcker i denna gamla kultur det "Morialand", som för honom blir symbolen för själens inre värld. Vi är alla skeppsbrutna, av ödets stormvindar slungade i land på tidens ogästvänliga kuster. Mitt bland vrakspillrorna av våra krossade drömmar och ideal träder oss här till mötes en levande människa, som har väsentliga ord att säga oss om sökandet efter vårt inre land — "Morialand".

Med teckningar av Agda Holmsen.

Pris: kronor 27: — + oms.

Yoga

av
Yogiraj Narayan W. Saraf

En Yoga-bok, som är annorlunda. Skrivet av en indisk yogi, lärjunge till Swami Sivananda, vill den utan belastande tyngd giva läsaren en så enkel och praktisk handledning i elementär Yoga, att denna blir tillgänglig för alla. Samtidigt vill den erbjuda stoff för andaktsfylld meditation och inspirera till andlig strävan.

Med företal, översättning och förklarande noter av Dr. Lars-Erik Essén.

Pris: kronor 27: — + oms.

Genom bokhandeln eller direkt från

Bokförlaget VITA NOVA

Kullagatan 58
Hälsingborg
Pg. 16 12 50

TANKELÄSARE

Av WOLF MESSING

Är det sant som det påstås, att jag kan läsa folks tankar? Ja, under vissa omständigheter kan jag förnimma en annan människas tankar, vanligtvis i form av mentala bilder som ger uttryck för handlingar eller bestämda platser.

Jag vet inte hur jag gör det. Men tro inte att jag vill låta min förmåga framstå som något ofattligt, mystiskt, övernaturligt! Det är ingenting övernaturligt eller ofattligt i det jag gör, inte mer än i andra mänskliga egenskaper. Till min speciella begåvning hör också förmågan att uppnå ett tillstånd, känt som katalepsi, i vilket indiska yogier sedan forntiden har varit mästare. Jag upptäckte den förmågan under de tidiga barnåren.

Katalepsi är ett tillstånd av fullständig orörlighet med absolut stela lemmar och muskler. När jag befinner mig i detta tillstånd, kan jag placeras med huvudet på en stol och hälarna på en annan så att jag ligger som en slags brygga. Jag kan då bära vikten av en tämligen korpulent man, som jag normalt inte skulle kunna lyfta ens en tum. Men när jag befinner mig i kataleptiskt tillstånd, kan han sitta på mig så länge han önskar; jag känner inte vikten av hans kropp. Jag känner praktiskt taget ingenting i detta tillstånd. Min puls och andning försvinner nästan, och hjärtats slag blir nästan omöjliga att registrera.

Hos nervösa människor uppträder ibland detta tillstånd som följd av en plötslig, stark sinnesrörelse under ett anfall av hysteri eller under hypnotisk påverkan. Den berömde ryske fysiologen Ivan Pavlov tillskrev det en partiell bortkoppling av hjärnbarken. Jag uppnår detta tillstånd med min vilja utan någon påverkan från utomliggande faktorer men endast efter långa förberedelser: jag behöver flera timmar för att samla all min viljestyrka.

Jag har på senare år sällan demonstrerat denna förmåga, men när jag var i Polen, förekom självframkallad katalepsi under nästan alla mina framträdanden. Mer än en gång träffade jag folk som försökte att imitera mig genom att ge prov på "katalepsi", men alla använde någon sorts mekaniskt hjälpmedel...

Jag minns otaliga sammanträffanden med olika telepatister, alltifrån såadan som verkligen kunde förnimma folks känslor, mentala bilder, tankar och ibland ord — allt i högre eller lägre grad — till skickliga svindlare som låtsades ha telepatisk förmåga. Jag kommer ihåg det mystiska sällskapet av metapsykologer, spiritualister och magiker, där jag själv var medlem under en tid. Det var på trettio-talet, när spiritualismen åtnjöt en viss popularitet inom sällskapet. Och eftersom spiritualism är övertygelsen att en hädangångens själ under vissa betingelser kan komma i kontakt med levande människor, var närvaron av ett medium nyckeln till kontakten. Spiritualisterna i vårt sällskap samlades i allmänhet kring ett medium i ett rum från vilket de drev ut alla som inte trodde på spiritualismen så att dessa inte kunde störa seansen eller avge vad som kallades "negativa utstrålningar", vilka troddes stå hinderande mellan de levande och de dödas själar. Därefter började de sina experiment. Dessa var av olika innehåll, beroende på mediet. En del av dem specialiserade sig på knackningar, andra på att få bord att röra sig. En del spelade gitarr; en del skrev på griffeltavlor; andra hävdade till och med att de kunde få andar att "materialisera sig". Det enklaste var att tala med en ande genom knackning. Mediet sjönk in i ett tillstånd som påminner om hypnotisk trans. Efter en stund tillkännagav anden sin "ankomst" genom att knacka på väggen. Man ställde muntligen frågor till honom på vilka han "svarade" med en lång serie knackningar. Dessa räknades, och varje serie svarade mot numret på en bokstav i alfabetet, och så sammanfördes bokstäverna till ord.

All spiritualism, det är jag fullständigt övertygad om, är bedrägeri och charlataneri. I London bevisade jag en cirkus där några akrobater och fingerfärdiga trollkonstnärer utförde alla de spiritualistiska "miraklerna" och sedan övergick till att förklara hur dessa hade åstadkommit med enkla hjälpmedel. Parker, ett medium av nästan internationellt anseende, gjorde sig en stor förmögenhet och förlöjligade sedan spiritualismen och kallade den "en stor galenskap".

Jag har talat om ockultister för att visa skillnaden mellan mystik och charlataneri å ena sidan och den äkta förmågan att läsa andra människors tankar å den andra — en förmåga som inte har någonting att göra med varken mystik eller charlataneri. Det är beklagligt att denna förmåga har blivit så litet undersökt. Det finns två orsaker till detta. Den ena är att telepatin har komprometterats av charlataner, alltid flera till antalet än de verkliga telepatisterna. Några få forskare försökte fatta telepatins väsen och göra fenomenet till föremål för vetenskapligt studium. Men när de träffade på skojeri, drog de slutsatsen att all telepati var bedrägeri. Den andra orsaken finns hos telepatisterna själva. En del av dem har försökt att överdriva den äkta förmåga de haft; andra har använt förmågan med oärliga syften; åter andra har dolt sin telepatiska begåvning, och slutligen finns det de som inte har anat att de haft begåvning för telepati.

Den berömde internationelle äventyraren under 1700-talet, greve Felix Cagliostro, måste ha haft betydande telepatisk förmåga. Men han gjorde anspråk på att vara doktor och kunna bota alla sjukdomar, naturforskare och alkemist som hade upptäckt hemligheten med de vises sten, klärvoajant och kunna se in i framtiden... Han försäkrade alla att han var odödlig och redan tusentals år gammal. Tyvärr efterlämnade han ingenting skrivet, och de memoarer som tillskrivits honom, författades i verkligheten av andra. Gåtan Cagliostro har attraherat många skribenter, från Alexander Dumas till Alexej Tolstoj. Men de baserade sina skildringar på legenden... En tid var jag också fängslad av Cagliostros personlighet och studerade en del samtida berättelser om honom. Och samtidigt som han var en skicklig skojar, kan det inte råda någon tvekan om att han ägde äkta telepatiska krafter. Cagliostro tillhörde sålunda den första gruppen av telepatister — de som vilt överdriver sin förmåga.

I detta ägde han släktskap med Hanussen-Lautensack, vilken påstod att han kunde tala på uppdrag

av de döda. För den skull lärde han sig buktaleri och att förändra sin röst. Detta är skälet till att jag säger att Cagliostro och Hanussen var oärliga människor som strävade efter att utnyttja sin förmåga i vinstsyfte. Varje forskare som skulle ha försökt att objektivt undersöka dessa personers förmåga, hade stött på kraftigt motstånd från deras sida. Studium av telepatistens förmåga omöjliggörs ju om han själv motsätter sig det.

Mycket uppbygglig var den dispyt som ägde rum mellan en ung amatörtelepatist, Karl Nikolajev, och en ansedd opponent till telepatin, professor Alexander Kitajgorodskij. Den skeptiske professorn skrev i Literaturnaja Gasjeta och hävdade att för att överföra bilder, förnimmelser och tankar direkt från hjärna till hjärna måste någon sorts elektromagnetiska vågor kunna konstateras. Och eftersom inga sådana vågor någonsin har upptäckts, kunde telepati inte förekomma! Så begav sig Nikolajev, som visste att han hade telepatisk förmåga, till tidskriften *Znaniye* — Sila (kunskap är makt) och meddelade att han ville sammanträffa med Kitajgorodskij så att professorn skulle kunna utföra några verkligt objektiva experiment och komma fram till sakens sanning. Professorn antog utmaningen, och ett sammanträffande ordnades. Nikolajev visade prov på allt han kunde utföra och omintetgjorde forskarens teoretiska övertygelse. Som en ärlig man deklarerade professor Kitajgorodskij att han skulle överväga allt vad han hade sett, och han skrev så en ny artikel, där han pläderade för nödvändigheten av ett vetenskapligt studium av telepatin.

Studium är alltså vad det gäller, och även användande av vad vi redan vet, för att bilda nya hypoteser.

När en person tänker, kan de vågor som utgår från hans hjärna, registreras i ett elektroencefalogram.

Ju mer intensiv tankeverksamheten är, desto tätare blir topparna på kurvan. Varje tanke vi har, följs av en elektrisk ström (av oändligt liten spänning) som ger upphov till ett magnetfält.

Det är detta fält som kunde vara den materiella grunden för tankeöverföring. På mottagarsidan kan den svaga strömmen, som nätt och jämt är så stark att den kan registreras av de känsligaste instrument som hittills konstruerats, uppfattas, förstärkas och tolkas av hjärnan som mottar signalen.

Men varför registrerar då, som professor Kitajgorodskij frågade, våra instrument ingen ström alls på något avstånd från den hjärna som utsänder den? Hur kan en annan hjärna, kanske flera tusentals mil avlägsen, uppfatta sådana utomordentligt små strömmängder? Svaret kan mycket väl finnas i studiet av människans övriga sinnen, vilkas skärpa har överraskat naturforskare vid noggranna undersökningar. Man kan möjligen också nå fram till svar genom att jämföra de betingelser under vilka olika telepatister har den bästa mottagningsförmågan. Framför allt är det nödvändigt att telepatin avlägsnas från mystikens område så att man genom vetenskapliga experiment skall kunna komma underfund med hur och varför den existerar — ty existerar gör den!

Anm. Artikelns är med tillstånd återgiven från den engelskspråkiga tidskriften *Sputnik*, Pushkin Sq. 2, Moskva, som i sin tur hämtat den från tidskriften *Nauka i Religiya* (vetenskap och religion).

Man får ofta höra att ryssarna visar ett betydande vetenskapligt intresse för telepati och andra parapsykologiska fenomen. Det uppges också att de söker mekaniska, materiella förklaringar på de övernormala företeelserna. Om det är så, skulle ovanstående artikel vara typisk.

Det är uppenbart att författarens kändedom om den västerländska parapsykologiska forskningen är bristfällig. Hans bedömning av de spiritualistiska fenomenen är naturligtvis inte välgrundad och delas ej av SÖKARENS red.

BUDDISMEN

vinner ständigt ökat intresse överallt i världen. Här i Norden har man länge saknat en autentisk buddistisk tidskrift. Detta behov motsvaras nu av **BODHI**, som ukommer 4 gånger per år. Helår kr 19:—. Postgiro 49 04 34.

SÄLLSKAPET FÖR BUDDISTISK INFORMATION,
Mörk, STROMSTAD.

Wolf Messing är en berömd person i Sovjetunionen. Han har offentligt utfört psykologiska experiment under mer än ett kvartssekel. "Tankeläsare" är ett kapitel i sammandrag från hans nyligen författade självbiografi, "Om mig själv".

SÖKAREN

Tidskrift för experiment med sanningen

Nr 8 — 1966 — Årgång 3

Adress: Box 3063, Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonton 70 60 47

Tel: 08/32 54 90

PRENUMERATIONSPRISER 1967

8 nr utkommer 1966. Det betyder att av de 10 nr som prenumeranterna betalt för, utges 2 st 1967. Avgift för nästa prentermin blir för nuvarande prenumeranter helår (6 nr) 12:—; halvår 7:—. (Inbetalningskort kommer att utsändas med nr 2, 1967.) För nya läsare blir årsavgiften 1967 (8 nr) 16:—; halvår 9:—.

I Norge, Danmark och Finland kan prenumeration ske med check, svensk eller internationell postanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige. (Banker och postkontor lämnar upplysningar.)

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfach 128, Helsingfors, postgiro 53 33. Helår kostar då för 1966 mk 13:— och för 1967 mk 9:—; halvår 1966 mk 7:— och 1967 mk 5:—.

Annonspriser:

Helsida 165:—, halv sida 95:—,

kvartssida 55:—,

småannonser 1:50 per spaltrad

Tryckt hos
LJUSDALS TIDNINGSS TRYCKERI AB
Ljusdal 1966

NYA BÖCKER

Montgomery, Ruth. Född med siargåva. Sanningen om Jeane Dixon. (Herthel/Distr. Seelig, häft. 24:50, inb. 29:50.) Den i Amerika mycket uppmärksammade serskan Jean Dixons "saga" berättas här på ett mycket fängslande sätt av en god journalist. — När boken först kom ut i USA, låg den överst på bestsellerlistan för non-fiction.

Mrs. Dixon har i årtal fått sina spådomar publicerade i amerikanska tidningar och hon har framträtt i en mängd radio- och TV-program. Det har kunnat konstateras att hon i många fall träffat rätt i sina förutsägelser. Hon har bevisligen förutsagt mordet på Kennedy, Hammarskjölds död, Marilyn Monroes självmord, Indiens delning (på dagen!), kommunisternas maktövertagande i Kina och en mängd andra stora och små händelser. I några fall har hon tagit miste: hon trodde t. ex. att Kina skulle orsaka ett storkrig 1958 och att Nixon skulle vinna presidentvalet över Kennedy 1960. (Hon tror fortfarande att Nixon i verkligheten vann valet men berövades segern genom demokratiska oegentligheter i en del distrikt.) För framtiden förutser hon bl. a. att republikanerna vinner nästa presidentval i USA, att det amerikanska tvåpartisystemet kommer att upphöra, att Ryssland och USA omkring 1980 kommer att vara förenade mot Kina i ett storkrig, att vi får en varaktig världsfred fr. o. m. 1999, att ett barn som fötts i Mellersta Östern den 5 februari 1962, kommer att ena alla religioner i en allomfattande tro; barnet är av enkel bondehärkomst och mrs. Dixon har sett det i några av sina klaraste visioner; omkring 1980 kommer denne man att framträda.

(Enligt en artikel i *Psychic News* förutser mrs. Dixon att det kommer att göras ett mordförsök mot en annan amerikansk president. Denne blir svårt sårad men överlever. Det blir Sargent Shriver, vilken kommer att väljas till president inom de närmaste tio åren. Shriver är f. n. chef för de amerikanska fredskårerna. Mrs. Dixon säger att hennes visioner mest rör tråkiga händelser. "Jag kunde vända upp och ned på världen, om jag avslöjade allt jag vet. Men en del saker är alltför fruktansvärda att tala om.")

Jeane Dixon är inte bara en stor

kristallskåderska; hon är även en mycket god människa — en av de få nu levande verkliga kristna — som osjälviskt hjälper sina medmänniskor. Ibland har hon liknats vid en ängel eller vid jungfru Maria, ty det står ett skimmer av godhet kring henne.

Mrs. Dixon tror inte att framtiden är bestämd en gång för alla. Vi har möjlighet att förändra det öde som tycks kasta sin skugga framför sig. Det är denna möjlighet som kanske förklarar en del av hennes "misslyckade" förutsägelser.

Läs boken!

FRÅN VÄNNER I KOSMOS

Kære Sven Magnusson

Tak for brevet af 9. ds. samt tilsendte numre af »Søkaren«.

Først vil jeg gerne complimentere Dem for Deres udmærkede blad, som jeg synes er både oplysende og inspirerende samt af en høj karat. Desværre har mange af de nyere åndsvidenskabelige blade en tendens til at bringe sensationelle og ofte tvivlsomme artikler, som ofte har en virkning modsat den ønskede.

Der findes jo ingen lette genveje i vort åndsvidenskabelige arbejde, og jeg mener, at det er vigtigt at den enkelte bliver gjort opmærksom på og virkelig kommer til forståelse af, at det er ham selv, det kommer an på, og at han selv må gå Vejen, hvilket bl. a. medfører systematisk træning og selvdisciplin.

Som et supplement til vor officielle blad »Teosofi i Norden« er den nystartede »Tau-loge« begyndt at udsende et lille blad »nu«, som er blevet meget godt modtaget. Gennem bladet søger vi at skabe en bedre koordinering indenfor T.S. i København specielt, ligesom vi ønsker en bedre kontakt med ikke-medlemmer og interesserede samt med andre åndsvidenskabelige bevægelser og retninger. Endvidere vil vi forsøge at gøre folk interesserede i at omsætte deres åndsvidenska-

lister til praksis, idet vi jo alle ved, at teori er et og praksis noget andet — to ting, som må gå hånd i hånd.

Til Deres orientering vedlægger jeg »Teosofi i Norden« samt nogle numre af »nu«. Vi skal sende Dem bladet fremover.

Det skulle glæde mig af og til at høre et par ord fra Dem.

De hjerteligste hilsener og ønsker for arbejdet fremover.

EKONOMISKA MEDARBETARE

Carl-Erik Landegren, Halmstad, 5:—, Harry Eriksson, Göteborg, 10:—, Wilm Hundt, Sundsvall, 240:—, K. B., 10:—. Summa kr 265:—. Hjärtligt tack för det ekonomiska stödet, som tidningen tills vidare är beroende av! SM.

Preben Sørensen

Duntzfelts Allé 21
Hellerup
Danmark

*

Korrigerig till anm., sid. 7 i förra numret: Från medicinskt håll har upplysts att läkares rätt till ersättning via apoteken gäller endast telefonrecept, ej recept utfärdade vid personligt besök hos läkaren.

I nästa nummer bl. a. Flera läkare intygar Arigos operationer; Tre märkliga fall av UFO-kontakt; Guds Konungarrike; Livets hemlighet; Motstånd mot den Heliga Anden m. m.